Contributed by David Dessers
maandag, 23 januari 2006 -

Temidden van de perikelen rond het generatiepact bereikte ons het nieuws dat tijdens de maand oktober de werkloosheid in Vlaanderen voor het eerst sinds vijf jaar gedaald was.

Zonder twijfel een reden om de champagnekurken te laten knallen in de regeringssalons, zou men denken. Maar helaas hing er een donkere schaduw over het goede nieuws: de daling was haast exclusief toe te schrijven aan het aantal mensen dat in het systeem van de dienstencheques was gestapt. Het gaat dan vooral om vrouwen die klusjes opknappen als poetsen of strijken en die via de dienstencheque nu de kans krijgen om dat niet langer in het zwart te doen. Vooral "strijken" lijkt nu de job van de toekomst, daarvan getuige de opgang van de "strijkcentrales". De begoede burger betaalt slechts 6,70 euro per uur voor zijn huispersoneel, dat dankzij de dienstencheque toch sociale rechten kan opbouwen. Iedereen tevreden? Niet helemaal...

Op dat systeem van de dienstencheques valt ontzettend veel aan te merken, het enige voordeel dat het voor de klussers oplevert, is dat ze er sociale rechten mee opbouwen. Het probleem is dat niemand die sociale lasten ook effectief betaalt. Niet de begoede burger die even geen zin in de strijk heeft. Maar evenmin het interimkantoor dat de arbeidskracht levert en dus ook een deeltje van de koek opeist. Resultaat: het is de overheid die via haar ingenieus gevonden systeem van dienstencheques uiteindelijk een zware factuur betaalt. Om het simpel uit te drukken: als morgen de helft van de 600.000 werklozen in dit land een "baan" zou vinden via de dienstencheques zou dat in feite een financiële catastrofe betekenen voor de financiering van de sociale uitgaven in ons land. En terwijl een daling van de werkloosheid normaal gezien goed nieuws zou zijn voor de inkomsten van de overheid, lost die spectaculaire stijging van het aantal dienstenchequesbanen allerminst het financieringsprobleem van de sociale uitgaven van de staat op.

Kunt u nog volgen? We geven dus miljarden euro uit aan lastenverlagingen aan bedrijven opdat die jobs zouden scheppen. Miljarden die een gat slaan in onze inkomsten om de sociale zekerheid mee te financieren. Het planbureau rekent ons inmiddels voor dat al die lastenverlagingen belachelijk weinig jobs opleveren. En dan blijkt doodleuk dat een eerste kleine daling van de werkloosheid haast volledig valt toe te schrijven aan een systeempje van de regering om klussers volledig op kosten van de overheid een statuut te bezorgen. Dat is tweemaal verlies voor de inkomsten van de sociale zekerheid. Zij die in de watten gelegd worden, de bedrijven, creëren geen jobs. Eerste streep door de rekening. En de jobs die wel toenemen worden niet betaald door de werkgevers maar door de belastingbetaler. Tweede streep door de rekening.

Dit alles maakte dat de sfeer toch wat verpest leek. 25 jaar neoliberaal beleid heeft ervoor gezorgd dat we de welvaart die we met z'n allen produceren in dit land steeds minder herverdelen. In die neoliberale logica zullen we nog vaak de pensioenleeftijd mogen optrekken: de actieven zullen niet alleen moeten betalen voor de gepensioneerden. Ze zullen ook nog eens alle onbetaalde sociale lasten van de nepjobs mogen ophoesten. En ze zullen ook nog eens miljarden lastenverlagingen aan de bedrijven moeten bijpassen. Terwijl ze hoe dan ook al moeten instaan voor de 15 procent "return on investment" van de aandeelhouders". Sociale herverdeling is het antwoord!